

Но тая хубава земя е въ тежко робство и нейнитѣ чеда —

Въ мракъ живѣять и мъгли . . .

Затова поетътъ чертае бжднитѣ грижи, които трѣбва беззаветно да прегърнатъ нейнитѣ будни синове, за да просвѣтятъ своя народъ —

И чакатъ тѣ съсъ нетърпене
Небесни свѣтъ да ги огрѣй,
И въ тѣхъ да свѣтне просвѣщене
И мракътъ тъменъ да развѣй.

Къмъ третата група исторически пѣсни ще отнесемъ: „Възпоменание“ и „Двама приятели“. Идеализацията на историческото минало, възкръсване образитѣ на прославени български царе, юнаци и мѣстности, е любимо сръдство за патриотично въздействие въ поезията. И въ това отношение първенството на тия поетични концепции, разбира се художествено поставени, се пада пакъ на Чинтулова.

Въ „Възпоменание“ хубоститѣ на природата не развеселяватъ поета, а увеличаватъ неговото страдание, защото е робъ. Но дългътъ къмъ родината, повеленията на момента, който иска жертви отъ роднитѣ синове, възврѣщатъ неговитѣ надежди, подтискатъ скръбта на роба и предъ него оживяватъ споменитѣ на нашето хероично минало —

Смисли за тази Трапезица,
За този стари, нашый градъ,
Той българска е билъ столица.
Извива прадѣдния грѣхъ!

Съсъ вѣрната си тукъ дружина
Асенъ е нѣкога живѣлъ,
Но много отъ тогазъ се мина
Откакъ съсъ слава той гърмѣлъ.

Оттука български юнаци
Далеко тичали на смъртъ,
Високо дигали байраци,
Врази кога имъ се явятъ.